

In juni was op het Holland Festival de *MOLIÈRE* te zien die [Luk Perceval](#) een jaar eerder voor de Berlijnse Schaubühne am Lehniner Platz maakte. Acteur [Thomas Thieme](#) speelt daarbij zowel de toneelschrijver zelf als zijn meest bekende personages. Een direct vervolg op het legendarische *TEN OORLOG* uit 1998, vindt Tobias Kokkelmans.

Een Molière die geen Molière is

De Misanthrop, *Don Juan*, *Tartuffe* en *De Vrek*: maar liefst vier toneelstukken vormen de basis voor *MOLIÈRE*, Luk Percevals marathonproductie bij de Berliner Schaubühne. Samen met co-auteurs Feridun Zaimoglu en Günter Senkel heeft hij de teksten van de Franse toneelschrijver *MOLIÈRE* (1622-1673) zo herschreven en hertaald dat hun vier hoofdpersonages zijn samengesmolten tot één figuur. Het publiek volgt de sombere *Werdegang* van een declamerende antiheld op zoek naar liefde. Alleen, heeft de voorstelling wel nog iets te maken met Molière of met zijn werk? En zo niet, waarmee dan wel?

Perceval lijkt een blauwdruk te willen maken van Molière, als iemand die aan zijn eigen non-conformisme ten onder is gegaan. Centraal in de voorstelling staat de vertolking van acteur Thomas Thieme, die alle registers opentrekt om een stuurloze, getergde, niet nader genoemde 'hij'-figuur te portretteren. Noodlijvend zoekt deze 'hij' naar vervulling en geborgenheid door voortdurend de ene na de andere levensbeschouwing na te jagen. Van de ascetische mensenhater schakelt hij over

naar de genotzuchtige Don Juan, om vervolgens via het religieus fanatisme van Tartuffe aan te belanden in de lethargie en het misprijzen van de Vrek. 'Lieve sind die verdammten Bilder, die meinen Schädel sprengen' (*Liefde zijn de waanbeelden die mijn kop doen barsten*), declameert Thieme. Hij klampt zich vast aan de eerstvolgende desillusie, die alle eerdere teleurstellingen moet doen vergeten.

MOLIÈRE is, in de bewoordingen van Feridun Zaimoglu, een soort kroniek van een aangekondigde dood. Aan het einde stort de 'hij'-figuur, uitgeput door zijn eigen geraas, neer op het podium. Daarmee verwijst de voorstelling naar de populaire mythe over Molières eigen einde. Stierf ook hij niet 'in het harnas' tijdens een uitvoering van *De ingebeelde zieke*? In werkelijkheid was zijn dood net iets minder romantisch. Al spelend kreeg Molière een aanval van zijn chronische longziekte. Hij werd van het podium gesleept en stierf thuis in zijn eigen bed. Dit nuanceverschil lijkt onbeduidend, maar is symptomatisch voor de manier waarop Molières biografie in de loop der